

til Kystsikringen føre til, at man endnu mindre maa tage væk paa den tørre Strandbred end paa Forstranden. Dette er formentlig den naturlige Konsekvens af, at man overhovedet lovgiver paa dette Omraade og for Kystsikringens Skyld hjemler Adgang til at gøre Indgreb i andres Interesser. Herigennem vil der selvfølgelig være lagt en stærk Bremse paa en Ejers eller Brugers Lyst til at nedlægge Forbud; thi naar det for det første indskræpes ham under den betydelig forhøjede Straf, som § 12 hjemler, at han ikke maa tage de forbudte Ting paa Forstranden, og han saa faar at vide, at han, hvis han faar nedlagt Forbud, heller ikke maa tage dem paa den tørre Strandbred, saa lader han nok være at gaa letsindig til denne Begæring, og det er heller ingen Skade til. Paa den anden Side maa det jo vel betones, at det dog kun er, naar han selv begærer Forbud nedlagt, at der bliver Tale om at indskrænke hans Raadighed over den tørre Strandbred. Der er jo ingen andre end ham selv, som kan foranledige Forbud nedlagt — maaske det burde være saaledes, men det kan man i alt Fald ikke efter vort Ændringsforslag; det staar altsaa fast, at tager han ikke selv Initiativet, lider han aldrig den Indskrænkning, her er Tale om. — For nu ikke paa den anden Side at være alt for smaalige over for Ejerne, have vi i Slutningen af Paragraffen gjort to Undtagelser fra denne Hovedregel, nemlig dels, at han dog maa tage disse Ting fra den tørre Forstrand til sin egen Husholdning — altsaa til Gulvsand — og til Havegrus, derimod selvfølgelig ikke til Bygningsbrug; det regne vi ikke med til „Husholdningen“ selv om det er for at „holde“ paa hans „Hus“. Jeg har hørt denne Fortolkning fremsætte, og derfor siger jeg udtrykkelig dette. Den anden Undtagelse er den, at Ejeren faar Lov til at „flytte“ — som vi i Korthed kunne kalde det — de forbudne Genstande omkring paa den paagældende Kyststrækning, naar det kun sker for bedre at sikre den samme Del af den Kyststrækning, hvorfra de borttages. Dette er et saa naturligt Ønske hos Ejeren, at det selvfølgelig ikke bør forbydes ham, men for at forhindre Omgaaelser, have vi dog i § 9 givet nærmere Regler, hvorefter han i saa Henseende har at rette sig. Der tænkes her navnlig paa de Tilfælde, hvor en Ejer vil lægge en Slags Høfde ud i Stranden for bedre at beskytte den i Læ deraf liggende Del af Kysten. — Saa have vi endvidere imødekommet Stenfiskerne ved nærmere Be-

stemmelser om de Mærker, som en Ejer eller Bruger skal opsætte. Nu er der ingen Regel derom i Loven; der staar i Loven kun „tydelige Mærker“, men vi vide jo godt, at de ofte ere eller blive i Tidens Løb meget utydelige, og navnlig staar der ikke noget om, hvor mange der skal være, saa der kan være mange Steder paa en Kyststrækning, hvor en Stenfisker aldeles ingen Mærker kan se; saa begynder han maaske at tage Sten, Sand og Grus op fra Forstranden og bliver da tiltalt. Jeg har haft en Retssag herom, og skønt den paagældende gjorde gældende, at han ikke kunde se noget Mærke, blev dog hans Paastand om Frifindelse forkastet, fordi Ejeren ikke havde forsømt noget i saa Henseende; han havde sat de Mærker, Kommissionen havde paalagt ham, og saa kom det ikke ham ved, at disse Mærker slet ikke kunde ses fra det Sted, hvor vedkommende Stenfisker havde ligget. For at træffe det rimelige og rette paa dette Punkt, have vi bestemt, at Mærkerne skulle være af den Beskaffenhed, som nærmere er omtalt i § 4, og sættes med den Afstand, der er Tale om, nemlig 300 Alen mellem 2 Mærker. Herved have vi søgt at imødekomme de Klager, som efter vor Mening med Føje have kunnet gøres fra Stenfiskernes Side mod den gældende Lovgivning.

Endelig vil jeg saa nævne, at der er en fjerde Faktor, som har Interesse i Loven, det er Strandsynsmændene. Ogsaa dem hjælpe vi lidt paa. Der er maaske Medlemmer af dette Ting, som ere eller have været Strandsynsmænd, saa det vil interessere dem at høre, at vi ogsaa have imødekommet deres berettigede Krav. Efter den gældende Lov skulle de nemlig for deres Ulejlighed kun have 4 Mark for $\frac{1}{2}$ Dag og en Rigsdaler eller 2 Kr. for en hel Dag, og saa skulle de endda befordre sig selv inden for hele Distriktets Grænser, og selv uden for Distriktet skulle de befordre sig selv, naar Afstanden ikke er over $\frac{1}{2}$ Mil. Dette have vi med Rette fundet var for uanstændig lav en Betaling at give disse Folk, og vi have derfor i § 8 foreslaaet Vederlaget forhøjet til henholdsvis 3 Kr. for en halv Dag og 5 Kr. for en hel Dag.

Hermed har jeg gennemgaaet det Ændringsforslag til en ny Affattelse af Lovforslaget, som vi have stillet. — Endnu skal jeg kun bemærke, at noget af det vigtigste i denne Sag, fra alle Sider set naturligvis, er, hvornår der faar den afgørende Myndighed med Hensyn til, om der skal nedlægges Forbud eller ej. I saa Hen-